

РЕШЕНИЕ

№ 2916

гр. София, 30.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 15.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **6198** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.10а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на В. Ш., гражданка на Република Турция, [дата на раждане] в [населено място], обл.С., притежаваща паспорт № U23380036, издаден на 22.01.2020 г. от Република Турция, с постоянен адрес в Република Турция, общ.Н., [населено място], махала "К.", [улица]/170/ № 23/3, чрез адв.К., срещу Отказ за издаване на дългосрочна виза вид "D" изх.№ 23002954/29.05.2023 г., издаден от Завеждащ консулска служба Б. – Република Турция.

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в нарушение на административно-производствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона, като са изложени подробни съображения. Наведени са доводи за извършено нарушение на чл.8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека. От Съда се иска да отмени оспорения отказ, като присъди на жалбоподателя сторените по делото разноски В с.з. жалбоподателката не се явява, представлява се от адв.Т., която моли Съда да уважи жалбата по изложените в нея съображения и да отмени оспорения отказ. Не претендира разноски.

Ответникът – Завеждащ консулска служба Б. – Република Турция, не се явява и не изпраща представител.

Административен съд-София град приема за установено следното от фактическа страна:

Първоначално жалбоподателката е депозирала заявление за издаване на виза вид "Д" за дългосрочно пребиваване на 27.05.2021 г. в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Към това заявление са представени следните документи: 1. Удостоверение от Министерство на правосъдието, че В. Ш. не е българска гражданка; 2. Удостоверение от Кметството на [населено място], че В. Ш. е родена през 1966 г. в [населено място], [община] и се е изселила от страната на 11.08.1976 г.; 3. Акт за раждане на В. Ш., издаден от длъжностно лице по гражданското състояние в [населено място], [община]; 4. Писмо от длъжностно лице в Република Турция, потвърждаващо, че В. Ш. е турски гражданин; 5. Изселнически паспорт; 6. Договор за наем от 15.01.2021 г. с нотариална заверка на подписите; 7. Декларация от собственика на наетия имот М. М. по § 1, т.20 от ДР на ЗЧРБ, че предоставя наетия имот за пребиваване на В. Ш. и на М. К.; 8. Нотариален акт за собственост на имота; 9. Банково удостоверение от А. Б. АД, клон К., от което е видно, че В. Ш. има разкрита банкова сметка в банката, със салдо 7327 лв.; 10. Свидетелство за съдимост, видно от което В. Ш. не е осъждана; 11. Полица за сключен договор за медицинска застраховка със срок на валидност от 22.03.2021 г. до 22.03.2022 г.

По това заявление е издаден Отказ рег.№ 21001834/09.08.2021 г. за издаване на виза от аташе при консулска канцелария в [населено място], Република Турция, с мотив, че чужденката не е доказала целта и условията на планирания престой.

Така издаденият отказ е оспорен по съдебен ред. С Решение № 6716 от 15.11.2021 г. на АССГ по адм.дело № 8694/2021 г. отказът е отменен. Съдът е приел, че В. Ш. е представила всички необходими документи, изискуеми съгласно чл.14, ал.1, т.3 ППЗЧРБ /доказателства за осигурено жилище/, чл.19 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Приел е, че административният орган е постановил отказа поради наличие на отрицателно становище от ОДМВР-гр.Т., но независимо от последното, съвкупната преценка на доказателствата налага извод за незаконосъобразност на отказа, поради което го след отмяната му преписката е върната на административния орган за ново произнасяне по заявлението на В. Ш. при спазване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона. Съдебният акт е оставен в сила с Решение № 4038 от 27.04.2022 г., постановено от ВАС по адм.дело № 464/2022 г.

След влизане в сила на съдебния акт В. Ш. е посетила Консулството на Република България в [населено място], Република Турция за получаване на визата, която според жалбоподателката е следвало да бъде издадена след отмяната на Отказ рег.№ 21001834/09.08.2021 г. В жалбата се твърди, че жалбоподателката била накарана да подаде ново заявление, тъй като от консулството отказали да ѝ издадат виза, независимо от влязлото в сила съдебно решение. На 05.04.2023 г. В. Ш. е подала ново Заявление за издаване на виза вид "Д" /л.11/. Към заявлението са представени следните документи /л.12, л.66/: Удостоверение изх.№ 3195/14.12.2022 г. от дирекция "Българско гражданство" при Министерство на правосъдието, съгласно което В. Ш. /В. С. М./ не е български гражданин; Удостоверение изх.№ 74/05.08.2020 г. от Кмета на Кметство [населено място], общ.С., съгласно което В. Ш. е записана в семейния регистър на [населено място] в т.4, стр.99; Акт за раждане № 7, т.IV, стр.146, съгласно

който В. С. М. е [дата на раждане] в [населено място], обл.С., нотариално заверено; Извлечение от семеен регистър на [населено място]; Писмо от длъжностно лице в Република Турция, Министерство на вътрешните работи, потвърждаващо, че В. Ш. е турски гражданин, в превод на български език с Апостил, нотариално заверено; Изселнически паспорт на С. Ю. М.; Договор за наем от 15.01.2021 г. с нотариална заверка на подписите, сключен между В. Ш. – наемател и М. З. М. – наемодател; Нотариален акт за собственост на имота; Декларация от собственика на наетия имот М. М. по § 1, т.20 от ДР на ЗЧРБ, за това, че предоставя наетия имот за пребиваване на В. Ш. и на М. К.; Банково удостоверение от А. Б. АД, клон К., от което е видно, че В. Ш. има разкрита банкова сметка в банката, със салдо 7 327.36 лв.; Свидетелство за съдимост, видно от което В. Ш. не е осъждана, в превод на български език и нотариално заверено; Препис от Гражданска регистрация в превод на български език, нотариално заверено; Полица за сключен договор за медицинска застраховка със срок на валидност от 22.03.2021 г. до 22.03.2022 г.

След разглеждане на подаденото заявление и доказателствата към него административният орган е приел, че апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. На основание чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ е издаден оспореният в настоящото съдебно производство Отказ изх.№ 23002954/29.05.2023 г. Като допълнителни забележки в отказа е посочено, че при проверка са установени противоречия между заявената и реална цел. Налице е информация, че домакинът не познава апликанта, а прави услуга на познат, не знае намерението за устройване в Република България, и това е опит за заобикаляне изискванията от ЗЧРБ/НУРИВОВР – фиктивен адрес.

В хода на съдебното производство бяха приети следните писмени доказателства:

Писмо рег.№ М-17813/19.09.2023 г. на Държавна агенция "Национална сигурност", съгласно което за В. Ш. е дадено положително становище за издаване на виза "Д" от ТД "Национална сигурност" – Т./л.43/.

Становище рег.№ 363р-12140/05.05.2023 г. на дирекция "Миграция" при МВР с приложена Докладна записка рег.№ 363р-11358/26.04.2023 г. От становището се установява, че компетентните власти са извършили проверка на посочения в искането адрес в [населено място], [улица], вх.А, ет.2, ап.3. При проверката е установено, че адресът е действителен, като недвижимият имот е отдаден под наем от българския гражданин М. З. М., ЕГН: [ЕГН], установен на място в имота. М. З. М. е заявил, че не познава чуждата гражданка и не може да предостави конкретни данни за нея. Посочил е, че е направил услуга на лице на име "Е.", която подготвяла документите за чужденеца. В докладната е отразено, че това е поредното искане за издаване на виза от чужденката, като получените данни сочат, че договорът за наем, сключен чрез посредник, е предоставен единствено с цел да се изпълни формално изискването за осигуряване на адрес за пребиваване и да се получи пребиваване по по-благоприятни обстоятелства, каквото е императивното изискване на чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ. В докладната е отразено, че В. Ш. няма наложени и действащи ПАМ, които да възпрепятстват влизането и пребиваването ѝ на територията на Република България. ОДМВР-Т. е отправила възражение по Искане за издаване на виза "Д" № ВТЗ 23002954/05.04.2023 г. на основание чл.15, ал.1 вр. чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ, като чужденката не е доказала достоверно целта и условията на заявеното от нея пребиваване в Република България, договорът за наем е сключен единствено за да се осигури адрес на пребиваването ѝ на територията на страната, както и че са налице

данни, сочещи, че договорът за наем е сключен единствено за да се изпълнят формално изискванията на ЗЧРБ /л.45, л.60/.

Жалбоподателката с молба от 09.02.2024 г. представи договор за наем, нотариален акт, декларация на наемодателя, пълномощно и пълномощно за преупълномощаване за сключване на договора за наем, извлечение от банкова сметка на В. Ш. /л.66/

По делото е приобщено за послужване адм.дело № 8694/2021 г. на АССГ.

При така установеното от фактическа страна Съдът дотигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателката лично на 29.05.2023 г. Жалбата е депозирана на 13.06.2023 г., видно от поставеното пощенско клеймо /л.5/, в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, чрез надлежно упълномощен адвокат /л.7/, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на вид "Д" е издаден от компетентен орган. Съгласно чл.9г, ал.1 ЗЧРБ и чл.10, ал.1 НУРИВОВР визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на Министъра на външните работи и Заповед № 1/06.01.2022 г. на Генералния консул на Генерално консулство на Република България в И., съгласно която В. Б. разполага с правото да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец, съгласно Приложение №7 към чл.34 и Приложение №8 към чл.34 НУРИВОВР за уведомление и обосновка на отказ от издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, с право да извършва заверки и легализации на документи /л.29/.

Спазена е законоустановената форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение №7 НУРИВОВР, в съобразителната част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, така и фактическите основания за издаването му - апликантът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, предвид установеното при проверката на органите за административен контрол обстоятелство, че собственикът на жилището, където тя е заявила, че ще пребивава, не я познава и е в неизвестност, дали тя ще го обитава. Изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният отказ е издаден в съответствие с разпоредбата на чл.59, ал.1 и ал.2 АПК.

Съдът обаче намира, че оспореният административен акт е нищожен на друго основание. На първо място, по предходно подадено заявление за издаване на виза вид "Д", с приложени същите доказателства, е постановен влязъл в сила съдебен акт, с който отказът е отменен, а преписката е върната на административния орган с указания по тълкуване и прилагане на закона, а именно да бъде издадена виза на

жалбоподателката. Административният орган не е изпълнил влязлото в сила съдебно решение. Вместо това жалбоподателката на място е била уведомена, че следва да подаде ново заявление за издаване на виза "Д". Тези твърдения на жалбоподателката не бяха оборени от ответника в настоящото съдебно производство.

Влязлото в сила Решение № 6716 от 15.11.2021 г., постановено по адм.дело № 8694/2021 г. по описа на АССГ, се ползва със сила на присъдено нещо. На основание чл.177, ал.1 АПК този съдебен акт има обвързваща сила и действие по отношение на всички. Със съдебното решение преписката е върната за ново произнасяне по заявлението за издаване на виза "Д", с указания за издаване на такава при наличие на съответните законови предпоставки. Процесният отказ по настоящото производство е издаден между същите страни, на същото основание, при същите доказателства, но при наличие на висящо административно производство за ново разглеждане на предходното заявление по отменения с влязло в сила съдебно решение. По силата на чл.177, ал.2 АПК актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила съдебно решение, са нищожни.

Ето защо оспореният в настоящето производство Отказ за издаване на дългосрочна виза вид "D" изх.№ 23002954/29.05.2023 г. е нищожен.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, предл.първо от АПК, Административен съд-София град

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА нищожността на Отказ за издаване на виза вид "D" изх.№ 23002954/29.05.2023 г., издаден от Завеждащ консулска служба Б. – Република Турция, по заявление вх.№[ЕИК]/05.04.2023 г. на В. Ш., гражданка на Република Турция, [дата на раждане] в [населено място], обл.С., притежаваща паспорт № U23380036, издаден на 22.01.2020 г. от Република Турция, с постоянен адрес в Република Турция, общ.Н., [населено място], махала "К.", [улица]/170/ № 23/3.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: